

Κωνσταντίνος Ν. Δανασσής

Πλοιαρχία

Με σχέδια του Κώστα Ι. Σπυριούνη

Κίχλη

A

Γύρισε τώρα
περὶ τὸν ἄξονά σου, ποίημα,
καὶ διηγήσου μου τὴ θάλασσα τῆς Τηθύος
πρὶν ἢ γεύση μοιράσει τὶς πατρίδες
στὰ χεῖλη τοῦ ἄλμυροῦ πλανήτη
κι ἐπιδοθοῦν τὰ ὑφάσματα
σὲ χρωματικὲς ὑπερβολές
κι εὐγένειες ὑπαινιγμῶν.
Θὰ σ' ἀντιγράψει ἡ φύση, εἶναι βέβαιο
κι ὅσο τὸ φῶς θὰ χαμηλώνει
αὐτὰ θὰ βλέπεις, ποὺ ἐπιμένουν.
Ἡ δέξου το ἀλλιῶς:
βατήρας εἶναι ὁ χρόνος
κι ἀπέναντι
σὲ περιμένει ὁ ἑαυτός σου.

B

Ἔτσι νὰ βγεῖς μεθώντας ἢ χορεύοντας
σὰν φράση ἐσωτερικῆς ἀποστολῆς.

Οἱ εἰκόνες ἐνδοστρέφουν
ἕστερα ποὺ κατάφεραν ν' ἀντέξουν
στὸν ἥλιο, στὸν ἀέρα καὶ στὴ θάλασσα.

Τὰ λόγια ἀν' ὀπισθοδρομοῦν
εἶναι γιατί μὲ τὰ σκοτάδια ζωγραφίζεις
μαῦρο μολύβι στ' ἄσπρο χαρτί.

Γ

Δύσκολο ὕπνο παραμόνεψες
κι ἀπ' τὴ ραγισματιά του
σκύψε νὰ δεῖς ἄσπρο κοπάδι
ἄσπρο κοπάδι νὰ λευκάζει
ἢ ταξιανθία τῶν τάφων.
Σκύψε νὰ δεῖς
ἀπὸ μικρὸ μικρούλη τὸν Ἐμπεδοκλῆ
νὰ ζωγραφίζει Αἴτνες
καὶ μεσημέρια ἐκκωφαντικὰ ὁ Αἰσχύλος
σὲ ἀντίστιξη ἀπειλητικῆς κλειστῆς θαλάσσης.
Σκύψε νὰ δεῖς
παλεύει ὁ βάρβαρος μὲ τροχαλίες
νὰ σύρει μὲς στὸν οὐρανὸ τὸ νέο φεγγάρι!

Δύσκολο ὕπνο παραμόνεψες.
Δὲν ἔχει ὁ Ἄδης ἄλση καὶ παράθυρα
σὰν τῶν φτωχῶν τὸ βλέμμα
τὸν χρόνο μοναχὰ χαϊδεύει
νὰ τοῦ προσθέσει εὐγένεια
ὅπως χαϊδεύω ἐγὼ τὸν φόβο μου
μὴν κι ἐρημώσει ὁ νοῦς μου.

Ἄφρῶρητος ὕπνος, ξετσίπωτα ὄνειρα
κι ἀπ' τὴ ραγισματιά του
σκύψε νὰ δεῖς
οἱ ἀπροσπέλαστες ἀκρότητες
σιωπὲς καὶ κρότοι
φιλιὰ ποὺ ἐκποιήθηκαν
καὶ ἀφῆσαν δίχως νόημα τὸν ἀποχωρισμὸ
κορμιὰ

πού μιὰ στιγμή φωτίστηκαν μέσα στὴ νύχτα
κι ὕστερα ἀφῆσαν τὸ μισό τους στὰ σεντόνια.

Θρυλεῖται ἔκτοτε
ὁ μορφασμὸς
κι ὁ αὐτοκαταστροφικὸς του χαρακτήρας.

Ἄβάσταχτα μιᾶς ἢ μουρμουρίζεις
πῶς ξέρεις νὰ ταλαιπωρεῖς τὸ στῆθος μου
καὶ κάνεις ν' ἀναδύονται
τὰ ὑγρά τῆς ἐξορίας μάτια
τῆς φυλακῆς τὰ κόκκινα
ὑποὺλες θάλασσες, ρεματικές.

Κι ὅπως δουλειὰ δὲν εἶχε ἀπόψε ὁ ἀγέρας
μ' ἄφησε νὰ προβάλω καὶ νὰ δῶ
πόσο ἀργὰ ἀνασηκώνονται τὰ φύλλα τῆς καρδιᾶς
πεῖρα τῶν παλαιῶν καπεταναίων.

Τώρα, μ' αὐτὸ τ' ἀγοραστὸ φεγγάρι στὰ χέρια
πῶς θ' ἀνεβεῖς ψηλὰ
πρέπει ψηλὰ ν' ἀνέβεις
νερὰ κυλοῦν οἱ διηγῆσεις, πῶς θὰ δεῖς
οἱ διηγῆσεις ἀμφιέσεις, δὲν θὰ δεῖς
θαμπώνουν τὰ χρυσὰ
χρυσὰ σιρίτια καὶ κουμπιὰ
τῆς πλοιαρχίας σου.

Δ

Φωτογραφίες ἀρέσκεται νὰ βγάξει ὁ θάνατος
κι ἡ φύση στάσεις ποὺ μιλοῦν γι' ἀθανασία
ὅμως τὸ κύμα
δὲν τὸ γνόρισα ποτὲ στὴ θάλασσα
οὔτε καὶ τὸν πνιγμὸ
τὸ νόημα τὸ δίνεις πάντα ἐσύ, ἀπέναντι
ὅσο ἡ εὐδαίμων ἀλχημεία
ἀποπειρᾶται ὁμορφιῆς κι ἐξαπατήσεις
νὰ μὴν τίς πεῖς ποτέ σου γνώση.

Ἄχ κάθαρμα ὁμορφιὰ σὺ πῆρες τὴν Ἑλλάδα
κι ἐμένα πάρε με
ἔτσι κι ἀλλιῶς εἴμαστε μαθημένοι
ἀναμασώντας Ἱστορία:
ρουφιάνοι καὶ προδότες.